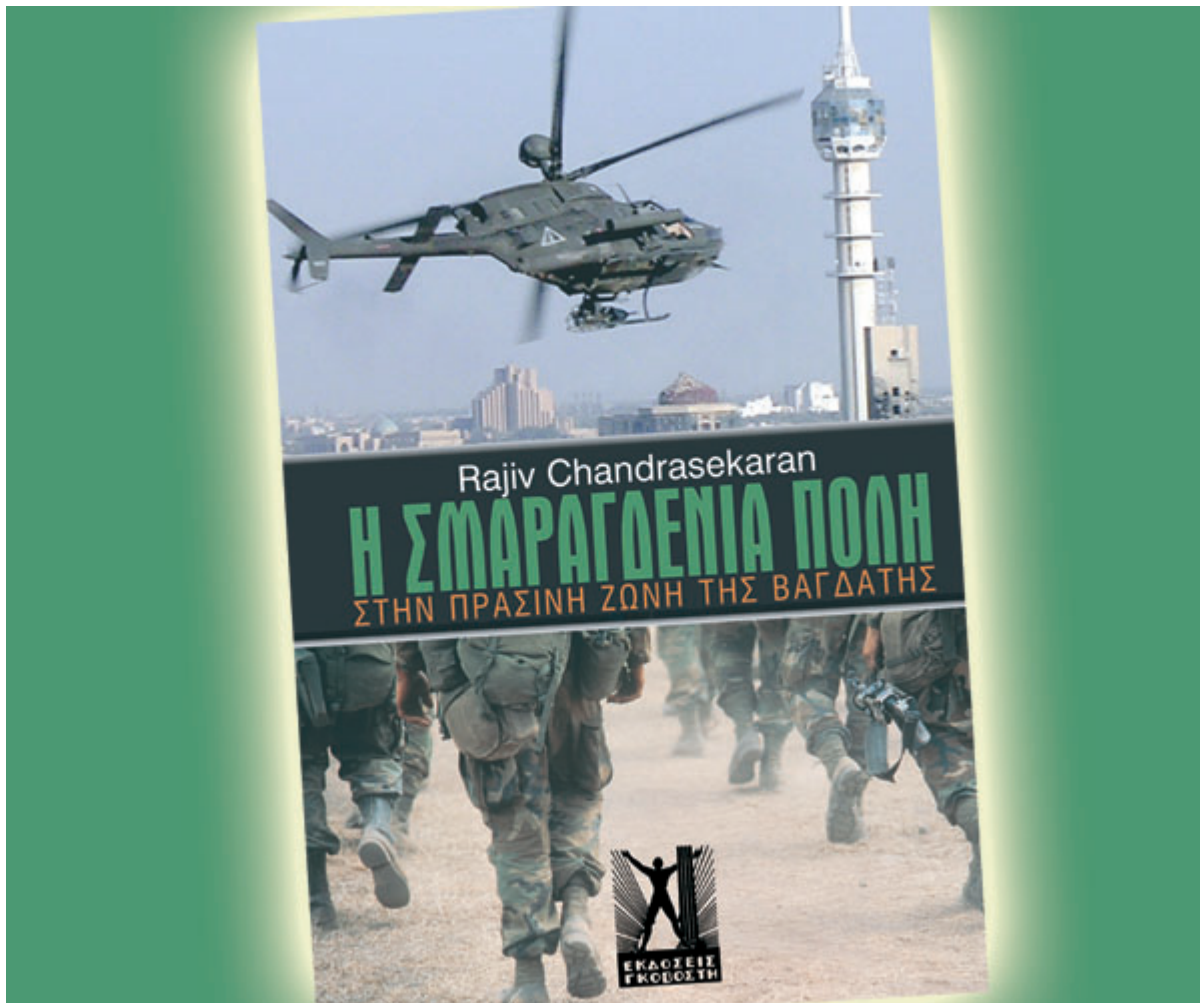
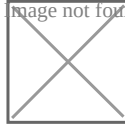

21 Μαρτίου 2014

Η σμαραγδένια πόλη - Στην πράσινη ζώνη της Βαγδάτης

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Με την ιδιότητα του διευθυντή της “Washington Post” στη Βαγδάτη, ο Chandrasekaran είναι κατά πάσα πιθανότητα ο άνθρωπος που πέρασε περισσότερο χρόνο από οποιονδήποτε άλλο Αμερικανό δημοσιογράφο στο αμερικανοκρατούμενο Ιράκ. Η διεισδυτική ματιά του διαπερνά όλη την ιστορία της αμερικανικής διοίκησης (CPA) που είχε εγκατασταθεί στην Πράσινη Ζώνη, γύρω από το κτήριο που άλλοτε ήταν το παλάτι του Σαντάμ.

Τίτλος: Η σμαραγδένια πόλη - Στην πράσινη ζώνη της Βαγδάτης

Συγγραφέας: Rajiv Chandrasekaran

Μετάφραση: Σμαράγδα Γκέτσου

ΣΕΛΙΔΕΣ: 376 • ΣΧΗΜΑ: 15x23 cm • ISBN 978-960-446-072-4

Εκδόσεις: Γκοβόστη

Βαγδάτη 2003: Απελευθερωμένοι πλέον από τη δυναστεία του δικτάτορα, οι Ιρακινοί πίστευαν ότι θα έπρεπε να είναι ελεύθεροι να χαράξουν την ίδια τους τη μοίρα, να επιλέξουν την προσωρινή τους κυβέρνηση και να διαχειριστούν την ανοικοδόμηση του συντετριμμένου τους έθνους. Η χώρα τους δεν ήταν η Γερμανία ή η Ιαπωνία, συντριπτικά ηττημένοι εισβολείς του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου που θα κυβερνιούνταν από τους νικητές. Οι Ιρακινοί χρειάζονταν βοήθεια –σωστές συμβουλές και επαρκείς πόρους– από ένα σώμα υποστήριξης καλοπροαίρετων Αμερικανών και όχι μια ολοκληρωτική κατοχή από αυτοκρατορικούς Αμερικανούς που κλεισμένοι σε ένα από τα παλάτια του τυράννου, έτρωγαν μπέικον και έπιναν μπύρα.

Πράσινη Ζώνη, 2003: Σε ένα περιτειχισμένο συγκρότημα με πισίνες και πολυτελείς εγκαταστάσεις, ο Paul Bremer και η CPA (Προσωρινή Συμμαχική Αρχή) ξεκινούν να δημιουργήσουν ένα νέο, δημοκρατικό Ιράκ. Επανδρωμένη με ιδεαλιστές, που επελέγησαν κατά κύριο λόγο για τις απόψεις τους σε θέματα όπως η έκτρωση και η Θανατική ποινή, η CPA σπατάλησε τον κρίσιμο πρώτο χρόνο της κατοχής σε επιδιώξεις που ελάχιστη σημασία είχαν για τις ανάγκες ενός μεταπολεμικού έθνους.

Ο Rajiv Chandrasekaran, πρώην ανταποκριτής της *Washington Post* στη Βαγδάτη, μας δίνει μια άμεση εικόνα για τη ζωή, έτσι όπως αυτή γαλήνια κυλά στη «μαγική» Σμαραγδένια Πόλη, όπου το χρώμα του χρήματος βασιλεύει, την ίδια στιγμή που στους δρόμους της Βαγδάτης επικρατεί όλο και μεγαλύτερο χάος. Περιγράφει καθαρά την άρνηση πολλών Αμερικανών στην Πράσινη Ζώνη να δουν την πραγματικότητα, όπως δείχνει η δήλωση του στρατηγού ότι τα παιδιά που φοβούνταν το θόρυβο από τις πτήσεις των ελικοπτέρων τα βράδια, θα έπρεπε αντιθέτως να αναγνωρίζουν σε αυτόν τις “σειρήνες της ελευθερίας”. Όμως απεικονίζει και την προσπάθεια κάποιων να ξεπεράσουν τα γραφειοκρατικά εμπόδια και να κάνουν ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις.

Ο Chandrasekaran παρουσιάζει τη θητεία του L. Paul Bremer, στο διάστημα από το

Μάιο του 2003 έως τον Ιούνιο του 2004, ως μια καταστροφή η οποία θα μπορούσε να έχει αποφευχθεί, αν η κατοχική αρχή που είχε επιλεγεί κατά κύριο λόγο για την αφοσίωσή της στον Bush, δεν αγνοούσε συστηματικά τις πραγματικές τοπικές συνθήκες, μέχρι που, όπως το έθεσε ένας πρώην υπάλληλος της CPA, “τα πάντα στράφηκαν εναντίον τους”.

Με οξυδερκή παρατηρητικότητα δίνει τη δυνατότητα τόσο στους υπέρμαχους όσο και στους επικριτές της κατοχής να συνειδητοποιήσουν το συναισθηματικό αντίκτυπο αυτής της τραγελαφικής κατάστασης, με μια αφήγηση που περιλαμβάνει μέχρι “υιοθεσίες” αδέσποτων γατών από υπαλλήλους της CPA. Χάρη σε αυτές τις προσωπικές “πινελιές”, ο Chandrasekaran μετατρέπει τον απολογισμό των αποτυχιών της CPA σε ένα απολαυστικό ανάγνωσμα.

*Ο **Rajiv Chandrasekaran** είναι συντάκτης εθνικών θεμάτων στην εφημερίδα The Washington Post όπου εργάζεται από το 1994. Ήταν για δύο χρόνια ο βασικός ανταποκριτής της εφημερίδας στη Βαγδάτη. Διετέλεσε ανταποκριτής της εφημερίδας στο Κάιρο, στη Νοτιοανατολική Ασία και κάλυψε επίσης τον πόλεμο του Αφγανιστάν. Έχει διδάξει δημοσιογραφία στο John Hopkins School For Advanced International Studies και στο Woodrow Wilson International Center. Ζει με τη σύζυγό του στην Ουάσινγκτον.*